

РЕШЕНИЕ

№ 22585

гр. София, 06.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 07.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ивайло Иванов

ЧЛЕНОВЕ: Антония Алексова

Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на
прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **11798** по описа за
2023 година докладвано от съдия Антония Алексова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Глава дванадесета „КАСАЦИОННО
ПРОИЗВОДСТВО“ от АПК.

В настоящото производство касационна жалба е подадена

ОТ: Х. Т. И., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица]

ЧРЕЗ адв. С. И.. САК, телефон: 0876 224 504

със съдебен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ап. № 181

ПРОТИВ: Решение № 400/04.04.2023г., постановено по

административно дело №1282/2022 по описа на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.

ОБЛАСТ.

Жалбоподателя, счита решението за неправилно по трите касационни основания по чл.209, т.3 АПК решението е постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила, и е необосновано поради което моли да бъде отменено изцяло и вместо него постановено ново, с което да бъде осъден Ответника, да заплати на Ищеца претендираното обезщетение за неимуществени вреди в размер на 12 700 лв. (словом: дванадесет хиляди и седемстотин лева), заедно със законната лихва по чл.86, ал. 1 ЗЗД, считано от датата на подаването на настоящата исковата молба, адвокатското възнаграждение за процесуално представителство в предходните инстанции, пред касационната инстанция и такса.

Счита, че атакуваното съдебно решение е неправилно, тъй като при разглеждането му първостепенният на първо място съдът е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила в смисъла по чл.209, т.3.пр. 1 АПК – като не е спазила задължителните указания на касационния съд по чл.224 АПК, а вместо това е пререшила въпроса, решен с влязло в сила решение, поради което резултатирал и в друг порок - недопустимост по чл.209, т.2 АПК.

Тъй като обжалваното решение било постановено в производство, явяващо се второ по ред за разглеждане на делото от първоинстанционния съд, при новото разглеждане на делото, първостепенният съд не бил изпълнил дадените задължителните указания, поради което допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, понеже не продължи делото от първото незаконосъобразно действие: дори не сочи първо незаконосъобразно действие.

Сочи, че първостепенният съд постановил необосновано съдебно решение, тъй като намира мотивите за постановяването му за неповторима екзотика – не споделяйки изводите му, че ако едно лице реши да предяви повече от един иск, всяка забава за събиране на доказателства е негова "вина", и трябва да "чака" първо да се разгледа първата искова претенция, за да може да предяви втора. Това водело до ограничение на правото на "достъп до съд" по чл.6 § 1 ЕКПЧ, при това със съдебно решение, първостепенният съд третира различно и неблагоприятно фундаментално право на Ищеца - правото на "достъп до съд" по чл.6 § 1 ЕКПЧ. Това било очевидно неправилно - Държавата трябва да организира ресурсите си по такъв начин, че независимо от всякакви логистични и други трудности, да е в състояние да изпълнява задълженията си по Конвенцията (ЕКПЧ), цитира пилотното решение срещу България, което указва как властите трябва да процедурат във връзка с правата на л.св.: - делото "Н. и др. с/у България" (App1.№ 36925/10, Решение от 27.01.2015 г.). Виждало се е добре, че на 16.05.2019 г. досието било предоставено от ГДИН на АССГ, през цялото време било на разположение, имало възможност пенитенциарната администрация (ГДИН) да поиска препис, но пенитенциарната администрация го изискала едва на 01.10.2019 г., като го представи на СГС на 11.11.2019 г. - т.е. след почти 6 (шест) месеца.

С оглед на което обжалваното решение следва да бъде отменено, поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила: касационният съд бил указал да се приложи презумпцията за вреди при връщането на делото на първата инстанция, а не да се разсъждава дали да се приложи или не тази презумпция - които указания са задължителни, видно от чл.224 АПК, а не нежелателни и необосновано: понеже противоречат на отдавна утвърдената практика на ЕСПЧ, според която правото на УПО (условно предсрочно освобождаване) е право именно по чл.3 ЕКПЧ. Тъй като блокирането на упражняването на правото на УПО като резултат от бездействието на ГДИН (без значение умишлено или не), представлявало нарушение по чл.3 ЕКПЧ, с национален аналог чл.3 ЗИНЗС (двете норми въвеждат забрана за нечовешко и унижително отнасяне), и това изрично било посочено в т. 98 на решение по делото "К. v. С." (А.. № 21906/04, Решение от 12.02.2008 г.): т.е. ЕСПЧ приемал, че дори за осъдените на доживотен затвор, условното освобождаване в хипотеза на защитимо право по чл.3 ЕКПЧ на още по-силно основание, се отнасяла за по-леко осъдените затворници, както бил случая с Ищеца, който бил осъден за дребна кражба.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител а подържа депозираната жалба, при подробно изложените в нея съображения счита, че в случая се обжалваното решение следвало да бъде отменено и постановено ново такова, като бъдело присъдено обезщетение в размера претендиран в исковата претенция. Подробни съображения по съществото на спора били изложени в самата жалба, поради което моли съда да постанови решение в този смисъл.

Претендира и направените разноски, за което представя списък на разноски.

Ответникът по жалбата – ГДИН, чрез процесуалния си представител оспорва изцяло депозираната жалба, счита същата за неоснователна поради което моли обжалваното решение да бъде оставено в сила.

В съдебно заседание представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че справедливостта изисквала да бъде присъдено обезщетение в справедлив размер.

Съдът, като прецени наведените касационни основания и доводи на страните, след съвещание, за да се произнесе намира следното:

Подадената касационна жалба е процесуално допустима, като подадена от процесуално легитимирана страна, за която решението е неблагоприятно, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, в преклузивен срок за обжалване.

След извършена служебна проверка на основание чл.218, ал.2 от АПК, настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е постановено от компетентен съд, в рамките на правомощията му, по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е валидно и допустимо.

Производството пред първостепенният съд е повторно, образувано по искова молба на

Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], подадена чрез процесуален представител адв. С. И., САК, срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за твърдени претърпени неимуществени вреди по време на изтърпяване на наложеното му наказание „лишаване от свобода“ в периода от 22.05.2019 г. до датата на завеждането на исковата молба. Вредите са претърпени в резултат на бездействие на затворническата администрация да предоставят затворническото му досие в Софийски градски съд, във връзка с подадено от него молба за предсрочно условно освобождаване. Моли съда да постанови решение, е което са осъди ГДИН да заплати на ищеца обезщетение в размер на 10 000 лева за неимуществени вреди, ведно с дължимото обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал.1 от ЗЗД, считано от момента на подаване на настоящата искова молба.

При първоначалното разглеждане на делото, с Решение № 3455/01.07.2020г., постановено по административно дело № 11607/2019 г., първостепенният съдът е отхвърлил жалбата на Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], чрез процесуален представител адв. С. И., САК, срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на обезщетение в размер на 10 000 лева за неимуществени вреди, по време на изтърпяване на наложеното му наказание ведно с дължимото обезщетение за забава в размер на законната лихва по чл. 86, ал.1 от ЗЗД, считано от момента на „лишаване от свобода“ в периода 22.05.2019г. до датата на завеждане на искова молба. Така постановеното решение е било обжалвано от правоимащата страна пред касационната инстанция и с Решение №7220/11.12.2020 по адм.д.7161/2020 г. па АССГ е отменил Решение № 3455/01.07.2020г., постановено по административно дело № 11607/2019 г. по описа на АССГ и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ, поради допуснато съществено процесуално нарушение довело до неправилно приложение на материалния закон. Излагайки мотиви, че съдът неправилно е разпределил доказателствената тежест и е дал указания на ищеца, че независимо, че в случаите по ал. 1, настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на обратното и в негова тежест е да установи благоприятните за него обстоятелства и представи доказателства за твърдените неимуществени вреди. Цитираният текст на ал, 5 на чл. 284 от ЗИНЗС изрично посочва, че те се презюмират. Това е довело до незаконосъобразно отхвърляне на иска. Посочил и че също така елемент от фактическия състав на отговорността по чл. 284 от | ЗИНЗС е причинно-следствената връзка между незаконосъобразното бездействие и настъпилите вреди, по който елемент също следва да бъдат изложени мотиви, доколкото касаят основателността на претенцията..

При новото разглеждане на делото първостепенният съд, в изпълнение на указанията на АССГ е разгледал делото и с протоколно определение в проведеното открито съдебно заседание по делото на 06.02.2023 г. е указал на ответната страна, че в нейна тежест е да представи доказателства и да направи доказателствени искания, оборващи твърденията на ищеца, изложени в исковата молба, пред това, че по аргумента на чл. 284, ал.5 от ЗИНЗС те се презюмират, което означава, че ще бъдат приети за доказани, без да е необходимо ищецът да полага усилия в тази насока. С Решение № 400/04.04.2023г., постановено по адм. дело №1282/2022 по описа на АС – София област отхвърлил иска на Х. Т. И. от [населено място] срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ за присъждане на обезщетение в размер на 12 700 лева, за претърпени неимуществени вреди по време на изтърпяване на наложеното му наказание

„лишаване от свобода“ в период 22.05.2019 г. до датата на завеждане на исковата молба.

За да постанови този резултат, първостепенният съд е приел, че с писмо рег. № 98/02.04.2019 г. е изпратено на СГС затворническото досие на И., заедно със становище и доклад. Досието на лишения от свобода е изпратено в СГС по повод депозирана молба от лицето с вх.№ 2545/15.03.2019г. по описа на затвора С., чрез началника на затвора до СГС. Получена е призовка на 09.04.2019г. до началника на затвора за насрочено открито съдебно заседание на 16.04.2019г. по образуваното ЧНД № 1395/2019г.

Същевременно с писмо рег. №2033/11.04.2019г. на затвора С. до СГС, НО, 23 състав, е изпратена молба от л.св. И., с която същият е депозирал отказ от условно предсрочно освобождаване по чл.70 от НК.

С разпореждане на 23 състав на СГС по ЧНД №1395/2019г., производството по делото е прекратено поради оттегляне на молбата от осъдения и неговия защитник. Досието е върнато в затвора на 12.04.2019г., видно от датата на печата с вх.№169/17.

С писмо рег. №2648/16.05.2019г., затворническото досие № 169/17 на И. е изпратено, в АССГ на дело № 9007/2018г., 67 състав в изпълнение на определение №3307 от 25.04.2019г. Процесуалният представител на И., адв. И. е сезирал различни органи по същото дело, в т.ч. и СГП, видно от входящите номера на молбата за определяне на срок при бавност. Досието на И. е изискано и от 62 състав на АССГ по дело №7895/2019г., но същото не е предоставено, тъй като се е намирало все още за послужване на 67 състав. С писмо рег. № 5252/01.10.2019г. по описа на затвора С., спешно е поискано да бъде върнато досието на И. поради влошено здравословно състояние, и необходимост от временно прекъсване на наказанието. Още същия ден, съда е разпоредил връщане на затворническото досие, като изрично е указал, че същото следва да бъде върнато отново по делото след отпадане на нуждата от него. С постановление от 01.10.2019г. на СГП, е постановено прекъсване на наказанието за срок от 60 дни. Досието, не е върнато в АССГ по дело №9007/2018г., а е изпратено в СГС с рег.№ 341/06.11.2019г. на вх. №67155/22.05.2019г. по описа на СГС /указано да се изпрати досието след връщането му от АССГ/ и на вх.№126788/17. 10.2019 г. по описа на СГС /изискано отново/. От представените доказателства по делото, съдът е направил извод, че претендираните неимуществени вреди като резултат от незаконосъобразните действия и бездействия на ГД "Изпълнение на наказанията" за период от 23.05.2019 г. до 11.11.2019 г. (5 месеца и 3 седмици), очертан от исковата молба, според която се търси обезщетяване за твърдени от И. претърпени неимуществени вреди, като последица от лишаване от правото на достъп до съд, за упражняване на правото си условно предсрочно освобождаване в разумен срок, поради бездействието на затворническата администрация да предаде затворническото досие на СГС. Незаконосъобразно бездействие обаче според първостепенният съд е извън обхвата на разпоредбата на чл.3 от ЗИНС, тъй като законодателят ясно и категорично бил дефинирал нарушенията, които можели да доведат до жестоко, нечовешко или унижително отношение, като не било спорно, че твърдяното незаконосъобразно бездействие не може да се подведе под хипотезата на нито едно от изброените в цитираната норма действия или бездействия и по тези съображения отхвърлил исковата претенция.

При разглеждане и решаване на делото първостепенният съд не е нарушил

процесуалните правила относно събирането на допустимите и относими към спора доказателства, подробно е обсъдил доводите на страните. В мотивите към решението е направено изложение на установените от събраните по делото фактически обстоятелства и на следващите от тях правни изводи, възприети и от настоящият съдебен състав, като съобразени с приложимите материалноправни разпоредби.

Предявена искова претенция е за обезвреда е основана на твърдения за вреди от незаконосъобразни действия или бездействия при или по повод административна дейност на специализиран орган по изпълнение на наказание спрямо ищеца в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, с оглед на което е с правно основание чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС. Искът е предявен срещу надлежен ответник по чл. 205 от АПК, вр. с чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС – ГД"ИН" – юридическо лице, осъществяващо прякото ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода, с териториални служби, каквито са затворите.

Материално - правна уредба на твърдяното право се съдържа в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а след последните изменения на ЗИНЗС (ДВ бр. 13/2017 г., в сила от 07.02.2017 г.) и в чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, който предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС. Съгласно разпоредбата на чл. 3 (Изм. – ДВ, бр. 13 от 2017 г., в сила от 7.02.2017 г.) (1) Осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. (2) За нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

В конкретния случай по делото ищеца посочва, че е претърпял вреди от забавата на пенитенциарна администрация по представяне на личното му досие в производството по искането на ищеца, в качеството му на лице търпящо ефективно наказание от свобода да бъде предсрочно освободен от изтърпяване на наложеното му наказание. Според чл. 54, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържане под стража (ЗИНЗС), в срок от два работни дни за всеки новопостъпил лишен от свобода се съставя лично досие, което съдържа документи и данни, свързани с постъпването в затвора и привеждането на присъдата в изпълнение. Съгласно чл. 54, ал. 3 от ЗИНЗС, Главният директор на ГДИН определя длъжностните лица, които могат да се запознават с данните от личното досие, както и реда и начина за предоставяне и използване на съдържащата се в него информация. В ЗИНЗС и правилника за прилагането му липсват изрични правни норми, които да регламентират от какви документи се състоят личните затворнически досиета на лишените от свобода. Не е предвиден и реда за достъп до тях. В ППЗИНЗ в няколко разпоредби (чл. 28, 29, 31) са посочени различни документи, които се прилагат в личното досие на лишените от свобода – опис и протокол за изземване на документите за самоличност и личните вещи, документи и данни, свързани с изпълнението на наказанието лишаване от свобода. С оглед на което е правилен е

извода на първостепенният съд, изведен от установената по делото фактическа обстановка, че в случая не са налице законовите предпоставки, обуславящи основателност на предявения иск за неимуществени вреди, произтичащи от нормативния текст е правилен.

Това е така защото в специалния Закон за изпълнение на наказанията и задържането под стража, е предвидена отговорност на държавата за вреди, причинени на лишени от свобода и задържани под стража лица от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от същия закон. Който от своя страна сочи, че осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение, като за такова нарушение се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност в който смисъл е и трайната практика на Върховния административен съд, както и практиката на ЕСПЧ. В § 139 от Пилотното решение от 27 Я. 2015 г. за условията в българските затвори "Н. и други против България" е посочено, че „за да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на жертвата. Въпреки че малтретиране, което постига този минимум, често включва действителна телесна повреда или силно физическо или психическо страдание, дори и при липса на такива, когато отношението унижава или принижва човек, показвайки липса на уважение или води до засягане на неговото човешко достойнство, или предизвиква чувство на страх, страдание или малоценност, което може да разбие моралната и физическата устойчивост на този човек, то също може да попадне в обхвата на забраната на чл. 3 (пак там, § § 139-40, с допълнителни препратки). За да попадне задържането специално под чл. 3 от Конвенцията, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В този случай властите трябва да гарантират, че едно лице е задържано при условия, съвместими с уважението към човешкото достойнство, че начинът и методът на изпълнение на наказанието лишаване от свобода или друг вид мярка за задържане не подлага човека на стрес или трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, здравето и благосъстоянието на този човек са гарантирани в достатъчна степен (пак там, § 141, с допълнителни препратки). В оценката на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия (пак там, § 142, с допълнителни препратки). Дори когато всеки отделен аспект от тези условия е в съответствие с националното законодателство, техният кумулативен ефект може да бъде такъв, че да доведе до нечовешко или унижително

отношение по смисъла на чл. 3 от Конвенцията. По същата причина високо ниво на престъпност, липса на ресурси или други структурни проблеми не са обстоятелства, които изключват или намаляват отговорността на държавата за такива условия. Както Съдът многократно подчертава, задължение на държавата е да организира своята пенитенциарна система по начин, който не води до такива условия, независимо от финансовите или логистични затруднения (пак там, § 229). Липсата на намерение за унижаване или принижаване на задържания чрез поставянето му в лоши условия, въпреки че е фактор, който следва да бъде взет под внимание, не изключва категорично установяване на нарушение на чл. 3 от Конвенцията (виж наред с много други дела *P. v. G.*, № 28524/95, § 74, ЕСПЧ 2001-III, и *K. срещу България*, № 41035/98, § 63, 18 януари 2005 г.).“

За установяване на горното съдът взема предвид кумулативното въздействие върху лицето на условията, в които се е изтърпявало наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, продължителността, както и други обстоятелства, които имат значение за правилното решаване на спора. С препращане към нормите на ЗОДОВ, се установява, че при съобразяване основателността на исквете за обезщетения за вреди причинени от държавата и общините, следва да е налице кумулация на незаконосъобразен административен акт, отменен по съответния ред и/или незаконосъобразно действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице на държавата или общината; актът, действието или бездействието да са извършени при или по повод осъществяване на административна дейност; от същите реално да е настъпила вреда и да е налице пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между настъпилата вреда и незаконосъобразния акт/действие/бездействие.

Липсата дори на един от елементите на фактическия състав пречатства реализирането на отговорност на пенитенциарната администрация, по посочения в чл. 248от ЗИНЗС ред, което предполага отхвърляне на предявения на това основание иск.

За пълнота на изложението следва да бъде добавено, че съгласно трайната съдебна практика административно дейност са онези фактически действия и бездействия, които административният орган или длъжностните лица са длъжни да извършат по силата на нормативен акт, без да е необходимо издаването на индивидуален административен акт, в който смисъл трайна практика на касационната инстанция - вж. Решение № 2715 от 12.03.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6476/2014 г., III о.; Решение № 3983 от 21.03.2011 г. на ВАС по адм. д. № 402/2011 г., III о. Касателно настоящия случай когато в пенитенциарната администрация е постъпи разпореждането на съд за предоставяне на личното досие на лицето лишено от свобода, административният орган действа при обвързана компетентност без да е необходимо да издава нарочен административен акт и в този смисъл извършва административна дейност. За да бъде осъществена административната дейност - административния орган трябва да е във фактическа възможност да изпълни разпореждането на съда – да разполага с личното досие на лицето изтърпяващо наказание лишаване от свобода – то фактически да се намира на негово разположение. За да е налице неизпълнение на разпореждане и несвоевременно предоставяне на личното досие на лицето изтърпяващо лишаване от свобода в настоящото производство по безспорен начин следва да бъде доказано, че конкретно длъжностно лице при ответника ГДИН от кръга длъжностните лица, които

могат да се запознават с данните от личното досие, както и да предоставяне и използване на съдържащата се в него информация фактически е разполагало с личното досие. В настоящото производство такива доказателства не се събрани, напротив установи се, че с писмо рег. №2648/16.05.2019г., затворническото досие № 169/17 на И. е изпратено, в АССГ на дело № 9007/2018г., 67 състав в изпълнение на определение №3307 от 25.04.2019г. и с писмо с рег.№ 341/06.11.2019г. е изпратено в СГС на вх. №67155/22.05.2019г. по описа на СГС / с указание да се изпрати досието след връщането му от АССГ/ и с писмо вх.№126788/17. 10.2019г. по описа на СГС /изискано отново/.

По отношение на изложените в жалбата твърдения, че пенещиарната администрация е можела да направи копие на личното досие на лицето изтърпяващо наказание лишаване от свобода за предоставянето му на съда на първо място следва да се има предвид, че администрацията съгласно чл. 54 от ЗИНЗС съставя лично досие съдържащо документи и данни, свързани с постъпването в затвора и привеждането на присъдата в изпълнение и само определени от Главният директор на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" длъжностни лица имат достъп до него, което по своята същност съдържа информация за фактически обстоятелства с правно значение, а именно документи, удостоверяващи извършването на специфична дейност спрямо конкретно лице, лишено от свобода и на същото с оглед правния му характер, както и липсата на изрична законова разпоредба не може да се съставя препис/копие освен, ако няма изрично съдебно разпореждане по смисъла на чл.9 от АПК. За пълнота на мотивите съдът следва да отбележи, че в глава девета, раздел първи от ЗИНЗС и по-конкретно в чл. 76 е предвиден специален ред, по който лишение от свобода могат да искат информация за въпроси, свързани с изпълнението на присъдата, размера на изтърпяната част на наказанието, възможностите за облекчаване условията на изтърпяване на наказанието, както и предсрочно и условно предсрочно освобождаване.

С оглед гореизложеното касационната жалба се явява неоснователна, а атакуваното с нея съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора право на разноски има ответната страна, същата не претендира и доказва такива, поради което съдът не дължи произнасяне.

Водим от изложеното и на чл. 221, ал. 2, предложение първо и чл. 221, ал. 3 от АПК, Административен съд - Перник,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 400/04.04.2023г., постановено по административно дело №1282/2022 по описа на Административен съд - София област.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.